

O b s a h.

V půvabné romantické novelle „*Lejla*“ čili „*Ob-
ležení Granady*“ nazvané líčí proslavený spisovatel
anglický Edvard Lytton Bulwer zaniknutí posledních
zbytků Maurské moci a slávy v boji proti rostoucí
převaze Španělské. V boji tom mezi dvěma živly
nepřátelskými, mohamedanismem a křesťanstvem,
poukazuje duchaplný spisovatel na živel třetí, od
obou předešlých utlačovaný, na pronásledované ži-
dovstvo, jež z odvěké poroby a neplatnosti své na
povrch se dere v osobě Almamena. Almamen, žid
Granadský, vůbec však za mahomedána považovaný,
chce osvoboditi lid svůj z poddanství Maurův, již
barbarsky židy utiskují a na krev pronásledují. Za
času, kdy Ferdinand a Isabela Granadu marně ob-
léhají, vznikne v něm myšlénka, dopomoci Španělům
zradou k vítězství, avšak jen za slib králův, že pod
žezlem jeho židé větších práv a svobod nabudou.
Boabdil, král Maurův, u vojska méně jest oblíben
než hrdinský vůdce Muza; jest uzavřen v Alhambře,
neúčastní se činů válečných a baví se v zádumči-
vosti své magií a vědami. Těch okolností použije
Almamen k účelům svým. Pomocí magie přesvědčí

lehkověrného Boabdila, že odsouzen jest k nečinnosti, pokud mu vyšší mocnosti nepokynou do boje, vzbudí v něm žehravost i podezření proti Muzovi, miláčkovi lidu, tak že král jej zatknouti a uvězniti dá. Tím zbaveno jest vojsko vůdce obezřelého a udatného, tím rozjitřen lid proti králi, tím usnadněno vítězství nad nesvornými houfy Maurů. Na základě těchto služeb Španělům prokázaných žádá Almamen od Ferdinanda, aby židům stejná práva s křesťany pojistil. Ferdinand pak a rádece jeho, první Velký Inkvizitor, umíní sobě kořistiti z důvěry židovy. Ferdinand, jehož pokladnice vyčerpány jsou potřebami válečnými, použije okolností proti Almamenu a soukmenovcům jeho, aby záminku měl k vydírání bohatých židů. Na základě této dvojí intrigy vyvinuje se uchvacující děj novelly Bulwerovy. Intriga Almamenova přijde ve zmar, však Maurové podlehnou přec, a Almamen, rozdvojen i s Maury, které zradil, i se Španěly, kteří zradili jej, stane se obětí fanatického lidu Maurského, když tento se doví, že jej zradil a že jest židem.

Nemožno bylo, vměstnati celý přebohatý děj do formy obmezené, avšak dle sil svých snažili jsme se, použiti z něho vše, co nejlépe se hodilo k účelu našemu.

Opera tato, s níž oblíbený skladatel Karel Bendl co s dramatickou svou prvotinou dne 4. ledna 1868 debutoval, došla se strany obecenstva i kritiky stejně příznivého posouzení, dobytí si zpěvností a dramatickým zápallem bohatých svých melodií všeobecného uznání. Byvši původně čtyřaktová, prošla po několikaletém provozování na jevišti pražském změnami pečlivými, k nimžto skladatele vedlo bezprostředně

studium účinu vlastní práce a snažení horlivé, aby dílo jeho v každé části vyhovělo požadavkům moderním, vznikajícím při pojmu dramatu hudebního; nyní pak vyšedši z ohně autokritiky očištěna i zdokonalena předstoupí před obecenstvo v obnovené své podobě, v jakéž první její akty již objevily se v „Matici hudební“ u výtahu klavírním, a v jakéž tím schopnější bude dojímati a povznášeti posluchače krasami svými hudebními.

V PRAZE, dne 1. června 1874.

E. K.